

Pf.IV.20.813/2015/8.

A Debreceni Ítéltábla a Gyurkó & Kállai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Gyurkó Péter ügyvéd) által képviselt FELPERES CÍME (FELPERES CÍME, Cg....., adószám: ...) felperesnek -, a Németh és Társa Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Németh Ferenc ügyvéd) által képviselt I.R. ALPERES NEVE (I.R. ALPERES CÍME) I.r. és II.R. ALPERES NEVE (II.R. ALPERES CÍME) II.r. alperesek ellen váltótartozás megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 2015. december 4. napján meghozott 4.G.20.193/2015/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2016. február 18. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az alperesek javára megítélt elsőfokú perköltség megfizetésének teljesítési határideje 3 nap.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 3 napon belül 176 000 (Egyszázhetvenhatezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 15. sorszámon meghozott ítéletével a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemlegesen jogosultaknak 344 120 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a II.r. alperes alapításától kezdődően beltagja, az I.r. alperes pedig 2001. április 1. napjától kezdődően a megszűnéséig kültagja volt a BT. NEVE (a továbbiakban: **BT. NEVE.**).

A felperes 2007. április 26. napján zárt végű pénzügyi lízingszerződést kötött a **BT. NEVE.**-vel az ... frsz.-ú **TÍPUS NEVE** típusú autóbusz megvásárlására.

A lízingszerződésből eredő fizetési kötelezettségek biztosítására a **BT. NEVE.** 2007. április 26-án 60 db, egyenként 429 553 Ft összegű, 2007. június 1. napjától kezdődően havonta esedékessé váló saját váltót állított ki a felperes mint jogosult javára. A váltókra vezetett „kezeséget vállalok” nyilatkozat aláírásával az alperesek a váltók kiegyenlítéséért váltókezeséget vállaltak.

2011. március 24. napján a felperes és a **BT. NEVE.** között „... számú lízingszerződés lezárása és elszámolása” megnevezésű megállapodás jött létre, amelyben a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy a közöttük 2007. április 26. napján létrejött lízingszerződést megszüntetik és a megállapodásban foglaltak szerint elszámolnak egymással.

E megállapodáshoz kapcsolódóan a felperes, a **BT. NEVE.** és az alperesek 2011. március 24. napján egy „tartozás rendezési megállapodás” elnevezésű szerződést is kötöttek egymással, amelyben a **BT. NEVE.** arra vállalt kötelezettséget, hogy az eredeti lízingszerződés tárgyát képező autóbusz értékesítéséből befolyó vételár elszámolását követően fennmaradó 7 385 020 Ft összegű tőketartozását és annak kamatait a megállapodásban meghatározott összegű részletekben, 2013.

október hó 15. napjáig megfizeti a felperesnek. Az alperesek pedig a megállapodás aláírásával készfizető kezességet vállaltak a **BT. NEVE.** fizetési kötelezettségének teljesítéséért.

Mindemellett a **BT. NEVE.** a tartozásrendezési megállapodásban vállalt fizetési kötelezettsége teljesítésének biztosítására 2011. március 24-én egy 9 000 000 Ft összegű, 2011. augusztus 30-ai esedékességű saját váltót is kiállított a felperes mint jogosult javára, amely váltó kiegyenlítéséért az alperesek - a váltóra vezetett nyilatkozatukkal - váltókezességet vállaltak.

Figyelemmel arra, hogy a 2011. március 24-én megkötött tartozásrendezési megállapodásban vállaltakat a **BT. NEVE.** csak részben tudta teljesíteni, 2012. június 25-én a felperes, a **BT. NEVE.** és az alperesek között egy újabb, 2. számú tartozásrendezési megállapodás jött létre.

Ebben a szerződő felek rögzítették, hogy az 1. számú tartozásrendezési megállapodás lezárását követően a **BT. NEVE.** tartozása 9 030 500 Ft tőke és annak a kifizetésig járó évi 18% mértékű kamata, amely tartozása megfizetését a **BT. NEVE.** 2016. február 15. napjáig, a szerződésben meghatározott részletekben vállalta teljesíteni, az alperesek pedig a **BT. NEVE.** fizetési kötelezettségének teljesítéséért készfizető kezességet vállaltak.

A 2. számú tartozásrendezési megállapodás 6. pontja alapján a **BT. NEVE.** 2012. június 25-én 11 676 268 Ft összegű, 2014. augusztus 30-i esedékességű saját váltót állított ki a felperes mint jogosult javára, amely váltó kiegyenlítéséért az alperesek - a váltóra vezetett nyilatkozatukkal - váltókezességet vállaltak.

A **BT. NEVE.** ellen 2011. december hó 1. napján felszámolási eljárás indult, amelyben a Fővárosi Bíróság a 2012. szeptember 21-én közzétett végzésével megállapította **BT. NEVE.** fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A felszámolási eljárás 2015. évben befejeződött, az illetékes cégbíróság pedig a **BT. NEVE.**-t 2015. június 9. napjával törölte a cégjegyzékből.

A felszámolási eljárásban a felperes hitelezőként nem jelentkezett be.

A felperes a módosított keresetében a **BT. NEVE.** által 2012. június 25. napján kiállított saját váltón vállalt váltókezességük alapján az alpereseket mint váltókezeseket 5 546 761 Ft tőke és annak 2012. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6% mértékű kamatának, 3% váltódíjnak, valamint a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni.

A kereseti kérelme jogalapjaként „A váltójogi szabályok szövegének közzétételéről” szóló 1/1965. (I.24.) IM rendelet (a továbbiakban: Vár.) 30. §-ának (1) bekezdését, 32. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, a 43. §-ának az (1) és (2) bekezdéseit, a 47. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, valamint a 48. §-át jelölte meg.

Az alperesek a felperes módosított keresetének az elutasítását kérték, vitatták annak jogalapját és összegét egyaránt.

A jogalap tekintetében elsősorban arra hivatkoztak, hogy a módosított kereset alapjául megjelölt, 2012. június 25-én kiállított váltó, ugyanúgy a lízingszerződésből mint alapjogviszonyból származó fizetési kötelezettség biztosítására került kiállításra, mint a 2007. április. 26. napján, illetve 2011. március 24. napján kiállított váltók, amelyek sem visszavonásra, sem a váltók kiállítója részére visszaadásra nem kerültek.

Az ugyanazon fizetési kötelezettségre, egymást követő több esedékességi időpontra kiállított váltók pedig a Vár. 33. §-ának (2) bekezdése alapján semmisnek minősülnek, ezért arra a felperes jogszerű igényt nem alapíthat.

Előadták továbbá, az a tény, hogy a felperes a váltókötelezett **BT. NEVE.** elleni felszámolási eljárásban „A csődlejárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 37. §-ának (3) bekezdésében megállapított jogvesztő határidőn belül a követelését nem jelentette be, a főkötelezettel szembeni követelésének megszűnését eredményezte. A kezesség járulékos jellegére

tekintettel pedig a főkötelezettség megszűnésével a váltókezesség, mint járulékos kötelezettség is megszűnt.

A követelésösszege tekintetében pedig arra hivatkoztak, hogy a 2012. június 25-én megkötött 2. tartozásrendezési megállapodásban megjelölt 11 576 268 Ft a 2016. február 15. napjáig felszámított, összesen 2 545 768 Ft ügyleti kamatot is magában foglalta.

Annak következtében azonban, hogy a felperes a felszámolási eljárásban hitelezőként nem jelentkezett be, ügyleti kamatra csak a felszámolás kezdő időpontjáig tarthat igényt.

Ezért a főkötelezettnek a felszámolás kezdő időpontjában fennállt tartozása helyesen: 8 970 051 Ft. Ebből az összegből a felszámolás kezdő időpontja utáni időszakban a kötelezettek 3 083 332 Ft-ot teljesítettek, 2 753 738 Ft-ot pedig a felperes végrehajtás útján érvényesít az alperesekkel szemben, amelyre tekintettel a felperes a jelen eljárásban legfeljebb 3 132 434 Ft-ra tarthatna igényt velük szemben.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét megalapozatlannak találta.

A Legfelsőbb Bíróság és .../3. számú határozataira, valamint a Bírósági Határozatok 2009. évi számában 23. sorszámon közzétett eseti határozatban foglaltakra hivatkozással mindenekelőtt megállapította, hogy az alperesek a felperes módosított keresetével szemben mind az alapjogviszonybeli kötelezettség megszűnésével, mind a követelésösszegevel kapcsolatos kifogásaikat felhozhatták, ezért azokat érdemben vizsgálta.

Az alapjogviszony vizsgálata során pedig abból indult ki, hogy a módosított keresetben megjelölt váltó alapjogviszonyának kizárólag a 2012. június 25-i, 2. tartozásrendezési megállapodás tekintendő, amelyet az alperesek is aláírtak mint készfizető kezesek.

Ebből pedig az elsőfokú bíróság azt a jogi következtetést vonta le, hogy az adott esetben az alapjogviszonynak nemcsak a felperes és a **BT. NEVE**. voltak az alanyai, hanem az alperesek is mint készfizető kezesek.

Az alperesek mint váltókezesek kötelezettségvállalása pedig az alapjogviszony valamennyi elemére, így a saját készfizető kezességvállalásukra is kiterjedt (kettős kezesség).

Ezért az adott esetben az alperesek mint váltókezesek helytállási kötelezettségének megszűnése csak akkor állapítható meg, ha a kötelezettségvállalás megszűnése az alapjogviszony valamennyi eleme, így a készfizető kezességvállalásuk tekintetében is bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint pedig az alperesek mint váltókezesek helytállási kötelezettségének megszűnése az alapjogviszony valamennyi eleme tekintetében megállapítható volt, mivel - figyelemmel 1/2010. (VII.30.) Polgári jogegységi határozat IV. pontjában foglaltakra - a főkötelezettel szembeni jogvesztés bekövetkezése, a készfizető kezesekkel szembeni igényérvényesítés lehetőségének elvesztését is eredményezte.

Az adott esetben tehát az a tény, hogy a felperes az alapjogviszonyból származó követelését a főkötelezett elleni felszámolási eljárásban nem érvényesítette, az alperesek, mint váltókötelezettek helytállási kötelezettségének a megszűnését is eredményezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és az alpereseknek a módosított keresete szerinti marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, és abból jogszabálysértő jogi következtetéseket vont le.

Alapvetően tévesnek állította a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a „kettős kezességgel” kapcsolatos okfejtését, mivel abban - álláspontja szerint - összemosta az anyagi jogi kezességvállalást a váltókezességgel.

Állította, hogy annak a ténynek, miszerint az alperesek az alapjogviszonyban polgári jogi készfizető kezességet is vállaltak, a keresete elbírálása szempontjából semmilyen jelentősége nem volt, mivel azt a bíróságnak szigorúan a Vár. rendelkezései alapján kellett elbírálnia.

Sérelmezte a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatala során teljes mértékben mellőzte a 2015. október 15-i előkészítő iratában előadottakat és figyelmen kívül hagyta az abban megjelölt, a Debreceni Ítéltábla által .../4. számon meghozott ítéletben tett megállapításokat.

Az ítéltábla hivatkozott ítéletében kifejtettekre utalással pedig a felperes a fellebbezésében fenntartotta azt az állítását, miszerint annak következtében, hogy a váltó kibocsátója elleni felszámolási eljárásban a hitelezői igényét nem jelentette be, nem vesztette el azon jogát, hogy igényét a váltókezes alperesekkel szemben érvényesítse.

Azzal is érvelt, hogy a főkötelezett felszámolásának elrendelésével, mind a váltó kibocsátójának, mind a váltókezeseknek a fizetési kötelezettsége esedékessé vált, és erre tekintettel már a váltókezesek kötelezettsége lett volna a hitelezői igény bejelentése a felszámolási eljárásban. Ennek megfelelően az igénybejelentés elmulasztása a felperesnek nem róható a terhére és az nem eredményezheti a váltókezesekkel szembeni igényérvényesítés lehetőségének megszűnését.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette az ítéletében, hogy a váltójogviszony absztrakt jellege nem jelenti az anyagi jogi kötelezettség megkettőződését. Önmagában a váltó absztrakt jellegéből ugyanis nem következik, hogy a váltókötelezett (kezes) olyan fizetést teljesítsen, amellyel az alapjogviszonyban már nem tartozik.

Márpedig az 1/2010. (VII.30.) Polgári jogegységi határozatban kifejtettekre tekintettel annak következtében, hogy a felperes a váltó főadósával szembeni követelését a felszámolási eljárásban nem jelentette be, számára nem csupán a váltó főadósával szembeni igényérvényesítés lehetősége szűnt meg, hanem maga a követelés. A követelés megszűnése pedig az annak biztosítására létrejött váltókezesesség megszűnését is eredményezte, mivel a váltókezesek ugyanúgy és ugyanaddig kötelesek helytállni a váltó kifizetésért, mint a váltó kiállítója.

A BH1996.602. számú eseti döntésben kifejtettekre hivatkozással állították, hogy a Vár 47. §-ának (1) bekezdése szerinti váltókötelezettek egyetemleges felelőssége sajátos váltójogi fogalom, amely több vonatkozásban eltér a polgári jogi egyetemlegesség fogalmától: míg a polgári jogi kötelezettek csak azokra a kifogásokra hivatkozhatnak, amelyek a jogosult kielégítésével kapcsolatosak, a többi kifogás ugyanis szubjektív hatályú, addig a váltóköteles sajátos természetéből adódóan a váltóbirtokosnak a főadóssal kötött megállapodása objektív hatályú.

Mindezekből pedig - álláspontjuk szerint - az a következtetés vonható le, hogy az egyetemlegesen kötelezett váltókezesek kifogásként hivatkozhatnak arra is, hogy a főadós kötelezettsége - jogvesztés folytán - megszűnt, amelyre tekintettel az ő kötelezettségük - amely ugyanolyan, mint a főadósé - ugyancsak megszűnt.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben is fenntartották azt az állításukat, hogy a módosított kereset alapjául megjelölt váltó ugyanazon tartozás - a lízingszerződésből mint alapügyletből eredő tartozás - biztosítására került kiállításra, mint a lízingszerződés megkötésekor kiállított 60 db saját váltó, illetve a 2011. március 24. napján kiállított saját váltó. Ennek következtében pedig a módosított kereset alapjául szolgáló váltó a Vár. 33. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján semmisnek tekintendő.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - a felek egyező nyilatkozata alapján - kiegészíti azzal, hogy a felperes követeléséből 6 240 132 Ft részben megtérült, részben végrehajtás alatt van.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a felperesnek az alperesekkel, mint váltókezesekkel szemben előterjesztett keresetét érdemben helyesen utasította el, az elutasítás jogi indokaival azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet.

A váltókezesség jogi természetét illetően az ítélet tábla teljes mértékben fenntartja a .../4. számú ítéletében kifejtett azt a megállapítását, amely szerint a váltókezes jogi helyzete nem azonos a polgári jogi készfizető kezes jogi helyzetével.

A polgári jogi kezesség alapvető sajátossága a helytállási kötelezettség járulékos jellege: a kezes kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kezességet vállalt [1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 273. § (1) bekezdés; 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:417. § (1) bekezdés].

A váltókezességnek a főkötelezettséggel való kapcsolata azonban ettől eltérő: a váltókezes kötelezettsége ugyanolyan, mint azé, akiért a kezességet vállalta [Vár. 32. § (1) bekezdés].

Abból a rendelkezésből pedig, hogy a váltókezes kötelezettsége ugyanolyan, mint akiért a kezességet vállalta, az következik, hogy a váltókezesség nem járulékos (mögöttes), hanem önálló kötelezettség.

A váltókezesség önálló jellegét támasztja alá a Vár. 32. §-ának (2) bekezdésébe foglalt az a rendelkezés is, hogy a váltókezes kötelezettségvállalása akkor is érvényes, ha a kötelezettség, amelyért a kezességet vállalta semmis, kivéve, ha ez a semmisség alaki hibából ered. (A főkötelezettség - váltóból ki nem tűnő - érvénytelensége tehát nem hat ki a váltókezesség érvényességére.)

A váltókezesnek a főkötelezettel azonos jogállása fejeződik ki abban is, hogy a váltókezes a többi váltóadóssal egyetemlegesen kötelezett a váltóbirtokossal szemben [Vár. 47. § (1) bekezdés].

Az egyetemleges kötelezettségre tekintettel pedig a váltókezesre is alkalmazni kell a peres felek jogviszonyára még irányadó régi Ptk. 337. §-a (3) bekezdésének azt a rendelkezését, amely szerint minden (egyetemlegesen) kötelezett a többieket megillető kifogásokra csak annyiban hivatkozhat, amennyiben a kifogások a jogosult kielégítésével kapcsolatosak.

Eszerint tehát mindazok a tények, amelyek a teljesítéssel kapcsolatosak (pl. teljesítés, beszámítás, lehetetlenülés) az egyetemleges kötelezettek jogviszonyában objektív hatályúak, vagyis azok hatálya valamennyi kötelezettre kihat.

Mindazok a tények azonban, amelyek nem a jogosult kielégítésével kapcsolatosak, szubjektív hatályúak, vagyis azok bekövetkezése a többi kötelezettre nem hat ki (szubjektív hatályú tény pl. az elévülés).

A váltókezesség, mint egyetemleges kötelezettség vonatkozásában ezek a megállapítások akként értelmezhetők, hogy a kötelezettség tartalma és fennállása szempontjából nem a főkötelezettel kapcsolatos személyes körülményeknek, hanem csupán a magából a váltóból kitűnő körülményeknek van jelentősége.

Ez pedig azt jelenti, hogy a váltó főadásának fizetése képtelenségi eljárás eredményeként bekövetkező megszűnése (ezáltal pedig a kötelezettség alóli mentesülése) olyan szubjektív hatályú körülmény, amely a váltókezes egyetemleges kötelezettségére nem hat ki.

A Vár 17. §-a azonban a váltóperben szűkíti a váltóbirtokossal szemben felhozható kifogások körét, amikor kimondja, hogy a váltón alapuló keresettel megtámadott személy a váltóbirtokossal szemben

nem hivatkozhat olyan kifogásra, amely a kibocsátóval vagy valamelyik előbbi váltóbirtokossal szemben fennálló személyes viszonyán alapul, kivéve, ha a váltóbirtokos a váltó megszerzésével tudatosan az adós hátrányára cselekedett. Ez a kifogáskorlátozás tehát a forgatmány átruházó hatásához kapcsolódik; az adós az alapügyletből eredő kifogásait a váltó későbbi jóhiszemű megszerzőivel (forgatmányosaival) szemben veszíti el.

Abban az esetben azonban, ha a váltóperben az alapjogviszony jogosultja érvényesít váltókövetelést a váltó kiállítójával vagy kezesével szemben, úgy ez a korlátozás nem érvényesül, tehát nincs akadálya annak, hogy a váltóadós (váltókezes) a váltóbirtokossal fennálló személyes viszonyán alapuló kifogásokat is felhozza, így pl. arra hivatkozzon, hogy a váltó főkötelezettjének jogutód nélküli megszűnése - ezáltal pedig a kötelezettség alóli mentesülése - következtében az ő helytállási kötelezettsége is megszűnt (1/2010. Polgári jogegységi határozat).

A jelen ügyben pedig - ellentétben a felperes által hivatkozott számú perben rögzített tényállással - azt lehetett megállapítani, hogy a váltóperben az alapjogviszony alanyai kerültek egymással szembe, tekintettel arra, hogy a módosított keresetben megjelölt váltó alapjogviszonyának számító 2. számú tartozásrendezési megállapodást az alperesek is aláírták mint készfizető kezesek, ezáltal annak alanyaivá váltak.

Ennek következtében pedig - ellentétben a .../4. számú ítéletben kifejtettekkel - a jelen eljárásban nem volt akadálya annak, hogy a váltókezes alperesek a főkötelezettség megszűnésére hivatkozzanak, arra tekintettel pedig mentesüljenek az őket terhelő felelősség alól.

Tévesen állította tehát a felperes a fellebbezésében, hogy semmilyen jelentősége nem volt annak, hogy az alperesek az alapjogviszonyban készfizető kezességet is vállaltak. A hangsúly valóban nem a polgári jogi kezességvállaláson volt, hanem azon, hogy e kötelezettségvállalás következtében az alperesek az alapjogviszony alanyaivá váltak, ezáltal pedig a Vár. 17. §-ában megállapított korlátozó rendelkezés az esetükben nem volt alkalmazható.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmében előadottakra tekintettel az ítéletábra rámutat arra is, hogy az alperesek arra tévesen hivatkoztak, hogy a módosított kereset alapjául megjelölt váltó a Vár. 33. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján semmisnek tekintendő.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kereset alapjául szolgáló, 2012. június 25-én kiállított saját váltó alapjogviszonyának kizárólag a 2. számú tartozásrendezési megállapodás minősült, mivel abból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy azzal a szerződő felek a korábbi megállapodásukat lezárták, a jogviszonyukat új alapokra helyezték.

Ennek következtében pedig nem volt helytálló az alpereseknek az az állítása, hogy a módosított keresetben megjelölt váltó ugyanazon fizetési kötelezettségre került kiállításra, mint a 2007. április 26-án, illetve 2011. március 24-én kiállított váltók.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - az indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti módosításával, illetve kiegészítésével - „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Észlelte ugyanakkor az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részében az alperesek javára megítélt perköltség megfizetésére teljesítési határidőt nem állapított meg.

Az ítélet indokolásából ugyanakkor azt lehetett megállapítani, hogy a teljesítési határidő tekintetében a Pp. 217. §-a (4) bekezdésének utolsó mondatában megállapított szabálytól az elsőfokú bíróság nem kívánt eltérni, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a megjelölt hiányosságát a jelen határozata rendelkező részében foglaltak szerint pótolta.

A fellebbezés eredménytelen maradt. Ezért a felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján egyrészt a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni az alpereseknek a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2) és (5) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével.

Debrecen, 2016. február 18.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -